

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

NEJTIŠŠÍ MÍSTO
SKRÝVÁ NEJTEMNĚJŠÍ
TAJEMSTVÍ.

OHROŽENÁ

Psychotriller od autorky bestselleru *Spi sladce*

MLADÁ FRONTA

Rachel Abbottová

OHROŽENÁ

Rachel Abbottová

OHROŽENÁ

Mladá fronta

Přeložil Milan Lžička

THE BACK ROAD © Rachel Abbott, 2013

Translation © Milan Lžička, 2016

ISBN 978-80-204-4018-1

PROLOG

Od chvíle, co se zabouchly dveře komory, které je obě uvěznily uvnitř, cítila, že se něco změnilo. Všechno mělo být jako kterýkoliv jiný den, ale prostě nebylo. Vnímala dobře známou bolest a nepohodlí – stejné jako vždycky. Tak čím to?

Dívka neslyšně šoupala nohama a špičkami prstů ve stísněném prostoru hledala chodidla své sestřičky, aby uklidnila sebe i ji. Chtěla se pokusit dodat sestře pocit bezpečí. Už brzo to skončí. Po zádech se jí ale rozlézala chapadla nejasného děsu.

A nato sestřička podivně zachrčela. Nikdy dřív podobný zvuk nedávala. Jako kdyby jí něco uvízlo hluboko v krku a snažila se to dostat ven. Dívka ji v duchu pobízela, ať toho nechá.

Pšt. Bud' zticha. Zmlkni.

Položila si bradu na skrčená kostnatá kolena a opakovala ta slůvka v hlavě pořád dokola, modlila se, aby sestřička její myšlenky vytušila a pochopila. Pokud by některá z nich jen hlesla, Matka by se rozhněvala a všechno by bylo ještě daleko horší. Horší než potichu trpět.

Snažila se prve slibovat, že budou hodné. Že je sem nemusí zavírat. Jenže Matka odpověděla vždycky totéž.

„Já jsem Matka. A ty Dcera. Budeš dělat, co řeknu. A neodmlouvej. Už jsem ti vysvětlovala, jak dopadají zlobivé děti. Přijde si pro ně bubák a dá si je k večeři.“ A pak se zachechtala. Bubáka se dívka bála. Možná bude ještě horší než Matka.

Maličko zvedla hlavu. Uzounkou škvírou v dřevěných dveřích dovnitř vnikal matný proužek světla, který ozařoval skrovný zlomek sestřiny tváře. Měla ji bílou a lesklou – maličko připomínala vařené vejce, když se oloupe skořápka. Ještě nezažila, aby něčí obličej takhle vypadal. Sestřička sebou trhla a zlomila se v pase. S vlhkými prstýnky vlasů přilepenými k čelu začala vyluzovat ty hrdelní zvuky. Příšerné zvuky. A doprovázel je i úděsný puch.

Musely být potichu jak myšky, jinak by je čekal výprask. Prapodivné zvuky, které sestřička vydávala, nebyly našťastí v danou chvíli slyšet. Zdálo se totiž, že dnes přišel Chrochtal. A ten celou dobu chroptěl

jako prase, které jednou viděla v televizi. Strašně ten zvuk nesnášela, ale pořád lepší než Řvoun. Ten vždycky křičel, volal slova, která jí zněla sprostě. Netušila sice, co znamenají, když je ale řval, působil odporně. A pak tu byl ještě Sténal. Jednou se pokusila škvírou ve dveřích podívat, protože Sténal vzdychával, jako by ho něco bolelo, jenže to, co spatřila, se jí ani trochu nelíbilo, tak už se znova nekoukla. V hlavě jí to ale šrotovalo dál, a kdykoli Sténala zaslechla, vybavila si v duchu šerednou bílou zadnici, která se zvedala a zase klesala.

Chrochtal nikdy dlouho nevydržel. Sestřička bude s těmi zvuky muset co nejdřív přestat.

Prasečí chropot z pokoje vedle komory najednou výrazně zesílil a zrychlil, což znamenalo, že už je Chrochtal skoro hotový – těsně před koncem dělával pořádný kravál. Nezbyvalo jí moc času. Věděla, že musí sestřičku utišit, než bude pozdě. Nerada viděla, jak schytává trest. Dívinka se snažila stísněným prostorem poposunout, pouta na zápěstích a kotnících jí ale rozdírala šrámy a podlitiny natolik, že samou bolestí lapala po dechu. Když se přiblížila, pohlédla na ni sestřička očima, v nichž se jí leskly neprolité slzy, a vzápětí se jí obrovskou silou otřásl drobné tělíčko.

Dívence s hrůzou došlo, že se sestře zvedá žaludek – jenže kvůli široké hnědé izolepě, kterou měla přelepenou pusou, nemohly zvratky ven. Vzápětí spatřila, jak se holčičce obrátily oči v sloup, duhovky zmizely, vidět byla pouze lesklá bělma a nato se sestřička zhroutila na haldu starých špinavých bot.

Ta maličká potřebovala pomoc. Dívinka věděla, že ji neminou potíže a že bude trest bolet, ale bylo jí to jedno. Vrhla se na bok, přetočila se na záda, zvedla nohy do vzduchu a bosými svázanými chodidly začala kopat do dřevěných dveří komory. A kopala dál a dál. Z pokoje k ní dolehl překvapený výkřik a zlostné zabručení, načež se dveře prudce otevřely. Do malého výklenku komory se vlně zadíval chlap s obrovským brunátným obličejem a baňatým namodralým nosem, jemuž u kotníků plandaly kalhoty a umolousané bílé spodky.

Konečně poznala Chrochtala.

PRVNÍ DEN: PÁTEK

1

Ellie Saundersová si ze stojanu na zeleninu vzala pár cibulí a začala je loupat. Ve vaření vždycky nacházela útěchu a dnes večer se potřebovala nějak zaměstnat, aby se jí myšlenky nerozbíhaly na všechny strany. Ne že by paštika z kuřecích jater vyžadovala nějaké výjimečné soustředění; nejspíš by ji zvládla i ve spaní. Bylo to ovšem lepší než civět do zdi a dumat, co se děje jinde.

„Nech toho, Ellie,“ zamručela nahlas. „Chováš se směšně.“ Nasekala cibuli s větší rázností, než bylo tak docela nutné, a utrhla si z role papírovou utěrku, aby si otřela slzící oči.

Když přendávala kuřecí játra z plastového sáčku na talíř, leknutím sebou trhla, protože na pracovní desce vedle ní začal vibrovat mobil.

Zatajila dech a strnula s rukou v pohybu. Věděla, kdo volá, aniž by se podívala. Má to zvednout? Co bude horší: promluvit si s ním, anebo ho ignorovat? Vlastně už s ním nikdy mluvit nechtěla, nedokázala ale odhadnout, jak se zachová, pokud se mu začne úplně vyhýbat.

Procitla z chvilkového ochromení, nervózně si otřela ruce do utěrky a hovor přijala.

„Haló,“ hlesla tiše.

„Proč brečíš, Ellie?“

Je tady. Ellie málem upustila mobil a zděšeně stočila pohled k obřím proskleným dveřím se skládacími křídly, které tvořily jednu stěnu kuchyně a do nichž se vstupovalo z boku domu. Kvůli kombinaci bouřkového nebe a prozářeného místnosti však nebylo ven do ztemnělých útrob zahrady vidět.

Hlas se ozval znovu.

„Pozoruju tě. Rád se dívám, jak vaříš. Ale nebuď smutná. Všechno se spraví, slibuju.“

Ellie bušilo srdce, snažila se ale, aby se jí nechvěl hlas. „Já *nebrečím* a *nejsem* smutná. Kde jsi? Prosím tě – vůbec bys tady neměl být. Víc ti nemám co říct. Už jsem ti všechno řekla.“

Ze sluchátka se ozval podrážděný povzdech.

„Co kdybys mě pustila dovnitř, ať si můžeme promluvit? Jsem přímo tady.“

Hlas hovořil tiše a vemlouvavě, Ellie se ovšem celá chvěla strachy. Otočila se k oknu zády, aby muž, který ji odkudsi zvenku pozoroval, neviděl, jak se tváří. Nechtěla, aby spatřil, jak ji rozhodil.

„Dovnitř tě samozřejmě pustit nemůžu. Každou chvíli se vrátí Max. Prosím tě, nech toho. Moc tě prosím.“

Tlumené zamlaskání jí řeklo všechno, co potřebovala vědět, aniž by na ni promluvil.

„Dobře víš, že se ještě hodně dlouho nevrátí. Je na večírku – a je tam s ní. Víme to oba. Já ho s ní *viděl*, Ellie. I slepec by si všiml, jak to mezi nimi jiskří. Ale teď máš mě, lásko. Já bych ti nikdy neublížil tak, jako to dělá on. Tak mi otevři. Chci tě jenom hladit a objímat.“ Něžně se zasmál a o oktávu snížil hlas. „Strašně bych chtěl lízat tu tvou hedvábnou pleť a zlíbat ti každíčký kousek těla. Chutnáš totiž přímo božsky, víš to? Ta sametová hebkost tvojí kůže mi připomíná italskou zmrzlinu. Oříškovou, řekl bych. Studí na rtech, má tmavě krémovou barvu a lehkou příchut' ořechů. Pusť mě dovnitř, ať tě můžu znova ochutnat.“

„*Ne!*“

Ellie práskla telefonem o pult a opřela se o ruce, což bylo to jediné, co ji uchránilo před zhroucením. Co by jen dala za to, kdyby se mohla schoulit na podlaze a ležet tam, dokud to celé neskončí? Jenže on ji pozoroval, a tak si nemohla dovolit dát najevo slabost.

Z mobilu k ní doléhala plechová ozvěna jeho hlasu, slova ovšem nerozeznávala. Bylo třeba, aby to jednou provždy ukončila.

Znova telefon zvedla.

„Hele,“ řekla rádobý neústupným a rozhodným tónem. „Já *manžela* miluju. To, k čemu mezi námi došlo, nic nebylo – prostě chyba. Tak tě snažně prosím, nech mě na pokoji.“

Doufala v hněv nebo uraženost, dočkala se ale pouze dalších vemlouvavých slov.

„Ale no tak, Ellie. Víš přece, že tak to nebylo. Bylas hrozně smutná a díky mně se ti udělalo líp. Víím, že jo. A zase ti se mnou může být

líp. Vzpomínáš, jak ses cítila? Vzpomínáš na spalující dotek našich těl, když jsme se k sobě přimkli? Čeho se bojíš? Nikdo se o tom nedozví – zůstane to mezi námi.“

Elliin nucený klid byl náhle tentam a zmocnil se jí děs. *Co když to zjistí Max? Nikdy mi neodpustí.* To ale říct nemohla, protože v takovém případě by prohrála. Zhluboka se nadechla a nasadila záměrně klidný tón.

„Nebojím se. Jenom už chci, aby to skončilo. Teď zavěším a vypnu si telefon. Pak zatáhnu všechny žaluzie, abys mě už nemohl pozorovat. Promiň. Rozhodně jsem ti nechtěla ublížit ani tě vodit za nos. Ale už nevolej.“

Ellie zavěsila a schválně zvedla telefon nad hlavu, aby viděl, že ho vypíná, pokud ji tedy skutečně pozoroval. S hlavou sklopenou, aby neriskovala oční kontakt, kdyby ho někde zahlédla schovaného ve zšeřelé zahradě, spěšně přistoupila k oknům a zatáhla rolety.

Vzápětí se v domě rozdrnčela pevná linka. Ellie prošla kuchyní a aparát vypnula. Pořád ale slyšela, jak telefon vyzvání v patře, tak popadla dálkové ovládání iPodu, vybrala si album od Coldplay a pustila hudbu tak nahlas, aby doléhala až do zahrady za domem.

Její hraná suverenita však neměla dlouhého trvání, a jen co popadla hrst česneku a plochou stranou velmi ostrého nože ho začala drtit, vyhrkly jí z očí slzy zoufalství.

2

Leo Harrisová vyhodila doleva blinkr a svým kabrioletem audi odbočila na hlavní třídu procházející obcí Little Melham. Že si pořídila stahovací střechu, když bydlí v Manchesteru, většina lidí vnímala jako pošetilost, dnes ale v Cheshiru panoval vlahý, teplý večer, proto byla jízda se sklopenou střechou moc příjemná. Cesta z domova jí zabrala jen zhruba půlhodinku, a jakmile opustila městský provoz a ocitla se na venkově, vychutnávala si vítr ve vlasech, který oproti úmornému dusnu velkoměsta představoval příjemnou změnu. Hrozilo ovšem, že se zase rozprší, zšeřelé nebe ani nedávalo tušit, že je letní večer. Celý

den se nesl ve znamení bouřek, což odpovídalo jejímu rozpoložení. Občasný zášleh vzdáleného blesku na černé, zakaboněné obloze skoro jako by zrcadlil její pocity.

Pomalou projížděla vískou, prohlížela si upravená průčelí obchůdků a všimla si nové vinárny s hliníkovými židlemi a stolky na širokém chodníku, kde od sebe zákazníci a chodce oddělovala řádka obřích květináčů. Mezi zelinářstvím a pekařstvím se dokonce tísnila módně vyhlížející restaurace a v měkkém světle deroucím se do okna zahlédla Leo tmavorudé židle s vysokými opěradly a bělostné ubrusy.

Ideální místo k životu.

Pousmála se paradoxnosti svých myšlenek, sjela z hlavní a po okresce se vydala k onomu domu.

Když před sebou spatřila otevřenou bránu, prudce sundala nohu z plynu. Bezděčný reflex. Nakonec nutkání vůz otočit a vrátit se domů přemohla, pomalu dala nohu na pedál a plynule pokračovala v jízdě. V duchu doufala, že si jejího podivného chování nevšiml řidič osamělého auta zaparkovaného na odpočívadle u krajnice. Zabočila na příjezdovou cestu a hned na jejím začátku zastavila.

Naskočila jí husí kůže. Poprvé sem autem zavítala před dvaadvaceti lety. Přijela s otcem a zastavili tehdy skoro na stejném místě. Vzpomínala si, že jí tehdy připadalo, jako by probřečela několik dní, přitom šlo jen o pár hodin. Otec se k ní snažil promlouvat, ona ale jeho slova odmítala vzít na vědomí, a tak ji nakonec nechal sedět v autě a zamířil do domu sám.

Vybavovala si, jak její pláč postupně přešel v občasné škytavé vzlyky. A právě tehdy zaslechla ten křik. Za celý svůj tehdejší nedlouhý život nikdy nic takového neslyšela, připadalo jí ale, jako by někdo někomu rval duši z těla. Nebralo to konce.

Při té vzpomínce, která se podobala bodnutí do břicha, zavřela Leo oči.

Sedm let nato po téhle cestě naposledy odcházela, aniž by se ohlédla; dům ani ty, kteří v něm žili, už nechtěla ani vidět. K těmto lidem patřila nějakou dobu dokonce i Ellie, sestra na ni ale odmítala zanevřít a za to – i za mnoho dalšího – jí byla Leo vděčná. Nikdy si ani na vteřinku nepředstavovala, že by se sem po takové době vrátila, že bude sedět na úplně stejném místě a že se bude snažit sebrat odvahu překročit práh. Nesmírně dlouho návštěvu odkládala, dnes ale pod-

lehla zvláštnímu puzení, naházela do tašky pár svršků, popadla klíčky od auta a vyrazila, i když netušila, jestli až k cíli cesty vůbec dojde. Ovšem už jen představa, jak Ellie nevyhnutelně užasne a jak se jí uleví, až otevře dveře, byla pro Leo dostatečnou pobídkou.

Potěšilo ji aspoň to, že oproti hrůzám jejího raného dětství byl dům k nepoznání. Chytře ukryté osvětlení decentně ozařovalo zahradu, která díky rozlehlým trávníkům a širokým záhonům vypadala jako obrázek; bylo to něco úplně jiného než zanedbaná a zpustlá zahrada za jejích mladých let. Rozpraskaný asfalt zmizel, na příjezdové cestě ho nahradily staré dlažební kostky a rámy oken zdobil světle krémový nátěr, který se mezi starými červenými cihlami krásně vyjímal. Největší změnu ze všech ale představovalo impozantní nové atrium, které podlouhlý nízký dům spojovalo s přilehlou stodolou. Díky množství světla, která kontrastovala s tmavými, chmurnými mračky, působilo atrium útulně a lákavě i na Leo.

Ztěžka si opřela hlavu o opěrku. Věděla, že tady nemůže jen tak zůstat sedět. Že se musí sebrat.

Stiskla tlačítko a zvedla elektricky ovládanou střechu. I kdyby nedokázala do dveří vstoupit a musela se dát chvatně na ústup, mohlo se kdykoliv rozpršet. A navíc tak aspoň promarnila několika dalších okamžiků.

Když se střecha zatáhla, popojela Leo na konec cestičky a zaparkovala před domem. S větší rozhodností, než jakou pociťovala, vystrčila nohy z vozu, ze zadního sedadla si vzala zavazadlo a odhodlaně šla zazvonit ke vstupním dveřím. Dlouho čekat nemusela.

„Leo! Bože, Leo! To je mi ale neskutečné překvapení. Skoro jsem se bála, že už tě nikdy neuvidíme.“

Leo se na Ellie podívala a vycítila, že rozhodnutí přijet bylo správné. Oválnou tvář sestře rámovaly dlouhé čokoládově hnědé vlasy a ve vlnách jí spadaly na ramena. Oříškové oči jí jen zářily, nikoliv ovšem radostí, jak Leo očekávala. V mírně zarudlých očích jí ulpěly zbytky slz, a i když jí na širokých plných rtech hrál úsměv, Leo tušila, že je hráný. Obvykle totiž sestra dokázala úsměvem prozářit celou místnost.

„Pojď dál, pojď dál – strašně ráda tě vidím. Vítej na přebudované Willow Farm.“

Právě tohoto okamžiku se Leo děsila. Čekala, že jakmile překročí práh, zahrnou jí smysly všemožné vjemy, udivilo ji ale, že – aspoň

zatím – nic necítí. Žádný zrychlený tep ani kdysi tak dobře známý neklid.

A pak jí to došlo. Dům jinak voní. Tytam byly zatuchlé pachy zanedbanosti a dojem, že v domě chybí vzduch. Otevřeným oknem dovnitř váł svěží váněk, který přinášel lehkou vůni růží. Podívala se na sestru a čekala, že Ellie jako obvykle nasadí svůj stowattový úsměv. Ten ale nepřišel.

Leo popadla své malé zavazadlo, a aby předešla nevyhnutelnému sesterskému objetí, naklonila se a zlehka políbila Ellie na tvář.

„Abych nezapomněla, tohle jsem našla přede dveřmi,“ prohodila a natáhla ruku se žlutou růží.

Ellie květině věnovala pohled, který Leo nedokázala dešifrovat. Růži si nevzala, jako by ji však rostlina uhranula.

Leo se na sestru starostlivě podívala. „Není ti nic, Ellie?“

Ellie si zamávala dlaní před obličejem, jako by rozháněla slzy.

„Ne, vůbec – jen mě pálí oči. Promiň, krájela jsem cibuli a ještě teď ji cítím. Hoď tu růži na zahradu. Zřejmě mi upadla, když jsem si jich prve pár stříhala do vázy. Jinak jsem v pohodě. A strašně ráda tě vidím. Ani ti nedokážu vypovědět, co to pro mě znamená, že jsi přijela, a doufám, že se chvíli zdržíš.“

„Přivezla jsem si s sebou pár věcí, doufala jsem, že byste mě tady mohli na pár dní strpět,“ odvětila Leo a na důkaz zvedla tašku o něco výš. „Nemohla jsem se pořád vymlouvat – aspoň pokud chci tebe i Maxe vídat častěji. Nemluvě o vašich dvojčátkách. Kde vůbec všichni jsou?“

„Malé jsem zrovna uložila do postýlky – ale za chvíli za nimi můžeme zaskočit, třeba ještě budou vzhůru. Moc rádi tě uvidí. A Max je na grilovače na oslavu konce školního roku. Jenom pro kolegy. Bez partnerů a partnerek. Koná se to v ragbyovém klubu a pořádně se to protáhne, takže bůhví v jakém stavu dorazí domů. Na partičku učitelů se někdy dovedou chovat dost divoce. Ještě že je nevidí žáci.“

Leo se rozhlížela kolem a udivovalo ji, jak nádherně starý dům vypadá. Široká hala už nebyla zaneřáděná haraburdím a místo ponurých omšelých tapet, které zdobily zdi v době, kdy zde bydlela, tu bylo vymalováno světle medovou barvou a celý dojem dotvářelo několik velkých moderních krajinek. U jedné ze stěn stál vysoký stůl z patinovaného tmavého dřeva, který se však vyznačoval čistými rovnými

liniemi. A ve výklenku, kde stával starý sekretář s roletou, na němž se vršily štůsky zaprášené staré korespondence a potrhaných obálek, se nyní od podlahy až ke stropu tyčilo okno skýtající výhled do zahrady, s pohodlným křesílkem a nízkým stolem, na kterém stála obrovská váza meruňkových a žlutých růží, zdroj oné jemné vůně, již si prve všimla.

Leo pohlédla na Ellie – sestra se na ni dívala s nervózním výrazem ve tváři. Zřejmě se bála, jestli se Leo neotočí na podpatku a neuteče.

„Neboj, Ellie. Jsem v pohodě. Fakticky. Máš to tady moc krásné, vůbec by mě nenapadlo, že jde o stejný dům. Klídek.“

Ellie se úlevně usmála. Vzala Leo za ruku a vedla ji dál.

„Tohle je teprve začátek – jestli se ti líbí v hale, počkej, až uvidíš jídelnu a kuchyni. Nemůžu se tady toho nabažit. Teprve si na to zvykám a někdy se mi ani nechce věřit, že je to náš starý dům. Málem ale všechno dopadlo jinak. Myslím, že Max ho chtěl prodat, jenže já nemohla – znáš mě. Ten barák měl obrovský potenciál, a tak jsme tady vymítali duchy – a to myslím úplně doslova. Max tady pobíhal a vyvolával, že se všechny duchovní bytosti musejí ve jménu vyšší síly vystěhovat – a tou vyšší silou byl samozřejmě on. Víš, jaký je. Dokonce si našel nějaké islámské verše, které údajně napravují škody způsobené čarodějnictvím, a jelikož mojí matce odjakživa říkal Stará ježibaba, bylo to tak nějak namístě. Strašně jsem se nasmála a teď už by mě ani nenapadlo, že by tady ještě zbylo třeba jenom jediné strašidlo.“

Leo si to dokázala živě představit. Věčný vtipálek Max dokázal vyvolat úsměv na tváři komukoliv.

Postavila zavazadlo pod schody, načež ji Ellie vedla chodbou kolem několikerych otevřených dveří, jimiž zahlédla pokoje, které byly skoro k nepoznání. Minulost už jí tady vůbec nic nepřipomínalo, a přestože tu nežila už dlouho, pamatovala si navlas přesně, jaké to zde bývalo.

„Je to nádhera. Máš pravdu. Úplně jste to tady změnili.“ Leo si nikdy nepotrpěla na superlativy, ale přesto se snažila dát sestře najevo, že se jí v domě moc líbí. Její slova ovšem nedokázala přesně vyjádřit, jak jí ten rozdíl ohromil.

Pokoj, ve kterém se ocitly, po všech stránkách zářil novotou. Pokud se mu tedy dalo říkat „pokoj“. Stály v atriu, kterého si prve Leo všimla

z příjezdové cesty. Starou stodolu si samozřejmě pamatovala, nevzpomínala si ale, že by se nějak výrazněji využívala, protože za jejího života už nešlo o fungující farmu. A Ellie s Maxem tady teď vybudovali tuhle skvostnou atriovou jídelnu s podlahou ze starých dlaždic, která stodolu propojovala s hlavní částí domu. Nakloněnou střechu tvořily letité dubové trámy, mezi něž byly vsazené obří skleněné tabule. Temnými, ponurými mračny pronikl kužel sluneční záře, který od stěn chvíli odrážel teplé tóny večerního světla, a Leo si živě představila večírky, které tu Ellie s Maxem budou pořádát.

Sestra jí zřejmě četla myšlenky.

„Na zítra jsme pozvali na večeři pár lidí, aby se oslavilo, že už je dům konečně hotový, a já už se nemůžu dočkat, až tenhle prostor pokřtím.“

V Leo mírně hrklo. Ellie si ráda zvala hosty, ona sama ale společnost příliš nevyhledávala a představa velké slavnostní večeře hned druhý den jí naháněla hrůzu.

„Hele, Ellie, promiň. Měla jsem nejdřív zavolat, ne si takhle zničehonic přijet. Vždycky se buď můžu vrátit zítra domů, nebo zůstat u sebe v pokoji, až vám přijdou hosti. A já umím být potichu, jak si možná pamatuješ!“

Ellie se usmála a zdálo se, jako by se znova chystala svou sestru obejmout. Leo o krok couvla a spatřila v Elliiných očích záblesk zklamání.

„Co to plácáš, Leo? Když už jsi jednou přijela, rozhodně se odsud zas hned nevypaříš. Zůstaň, jak dlouho budeš chtít. Máme tady spoustu jídla a navíc zítra přijde i jeden nezadaný chlap. Je to docela sympáťák, nedávno se přestěhoval do chaty tady v sousedství. A je to policajt, tak si koukej dávat bacha,“ prohlásila Ellie s úsměvem. „Pojď. Do kuchyně se jde tudy, je teď ve staré stodole. A za mou vysněnou kuchyní je ještě Maxovo vysněné mediální doupě. On ti ho ale zítra předvede sám.“

Leo cítila slaboučký pach cibule a v duchu se přesvědčovala, že Ellie skutečně slzela právě kvůli ní. Chtě nechtě pocítovala mírné zklamání, že nebude mít Maxe, Ellie a dvojčata celý víkend jenom pro sebe, možná to byl ale lepší způsob, jak se znova sžít se starým domovem. Za ty roky, co zde strávila, si rozhodně nevzpomínala, že by se tu kdy konal jediný večírek.

Časově to vyšlo fakt špatně, pomyslela si Ellie. Tak dlouho čekala, až Leo překoná zábrany, které jí neumožnily přijet na návštěvu už během přestavby. A teď byla tady – a Ellie toho bezděky skoro litovala.

Měla sestru moc ráda a už jen její příšerné vzpomínky na život v tomto domě málem stačily k tomu, aby se sem Ellie nenastěhovala. Málem. Ani Max z toho nebyl šťastím bez sebe, ale přizpůsobil se. Možná už mu prostě bylo jedno, kde budou bydlet. Nakonec jí nikdo z nich nebránil. Věděli, proč jí na tom tolik záleží, přestože jim připadalo, jako by se honila za přeludem.

Otevřela zásuvku, vytáhla z ní pár ubrousků a na podnos položila příbory. Můžou si vzít večeri do obývacího – někam dál od kuchyně i od vzpomínky na ten telefonát – a otevřít si k ní láhev dobrého vína. Vůbec poprvé za celou dospělost měla Ellie pocit, že si nemusí lámat hlavu s penězi, přesto jí život nepřipadal lepší. Připadal jí nekonečně horší.

Za zbohatnutí vděčili její matce. Kdyby to nebylo tak smutné, skoro by se tomu Ellie smála. Od chvíle, kdy otec před mnoha lety zmizel, tvrdila matka, že je chudá, ale když umřela, odkázala Ellie nejen dům, ale i obrovskou finanční částku, kterou zřejmě strádala bůhvíjak dlouho. Leo ovšem nezdědila ani penci.

Ellie se v duchu zachvěla. Tušila, že Leo každou chvíli sejde dolů, proto se potřebovala sebrat. Dvojčata měla obrovskou radost, že tetičku vidí, a Ellie si mohla jen představovat, co všechno jim na jejich přání musela vyprávět. Mezi dětmi dokázala Leo zcela odhodit svůj cynismus a tvrdohlavost, dnes je ale Ellie sledovat nemohla. Dolehly by na ni emoce, a to by se špatně vysvětlovalo.

Popošla k lednici, otevřela dvířka a začala hledat něco k večeri. Mohly by si dát paštiku, byla ještě vlažná, případně cizrnovou pomazánku, kterou udělala dvojčatům k obědu. Ještě jí trochu zbylo.

Hlavou se jí honily myšlenky.

Bez hnutí stála před lednicí, na tvářích cítila závan studeného vzduchu a slepě zírala na police s jídlem. Do kuchyně už vidět nebylo, ale ona ho přesto cítila, tušila, jak se v houstnoucí tmě někde venku krčí. Cítila, jak zataženými žaluziemi proniká jeho pohled, a byla přesvědčená, že kdyby je roztáhla, měl by obličej nalepený na okno, rysy

zdeformované tím, jak se tiskl na sklo. Ohlédla se, skoro čekala, že ho zahlédne schovaného někde v tmavém koutě.

Vzpamatuj se. Znovu začala zkoumat obsah ledničky. Sýr. Toho měli snad tunu, koupili ho na oslavu, která se koná nazítří. I ten by si mohly dát a druhý den ho dokoupí v lahůdkářství ve vsi.

Ellie odklopila víčko, rozbalovala sýr a myslela na svou ošemetnou situaci. Proč ten chlap jenom nechce uznat, že už to skončilo? Přála si, aby jí zmizel ze života.

Věděla, že kdyby poprosila sestru, ta by jí pomohla. Jenže posledních zhruba dvacet let žila Leo v přesvědčení, že je na Ellie spoleh; považovala ji za jediného člověka, který je zcela bez chybičky. Proto si Ellie nechtěla vzít na triko, že by sestru připravila i o zbytek iluzí.

Když položila na podnos poslední talíř s jídlem, ještě naposled pohledem nervózně zkontrolovala zatažené rolety, zhasla, nasadila úsměv a vydala se Leo hledat.

3

Když se konečně dostaly do postele, bylo už pozdě, Leo ale byla ráda, že se jí podařilo překonat úzkost a konečně překročit zdejší práh. Shledání s Ellie bylo nesmírně příjemné; až moc dlouho se jí strani-la. Vždycky jí připadalo lepší sejít se přes den v Manchesteru nebo Chesteru, případně sežvat celou rodinu k sobě. Ale dneska se konečně rozhoupala. Rozhodla se vzepřít svým démonům a vyhrála. Teď už jen zbývalo si dokázat, že tu dokáže přespát. A v tom jí bezpochyby pomůže víno.

Nocovala v Elliině bývalém pokoji a z komůrky, která jí kdysi patřila, se mezitím stala bezvadná přílehlá koupelna. Všechno se tady změnilo; staré dveře z podesty byly zazděné a z ložnice vedly nové dveře přímo do sprchy. Na pozadí tmavošedých obkládaček se jasně lesklo moderní bílé vybavení a v obřím zrcadle zavěšeném nad umyvadlem se odrážel jiskrný svit bodovek. Po starých vzpomínkách nikde ani památky.

V době dospívání Leo do Elliina pokoje nesměla, přesto obě dívky kdy čas od času riskovaly, že na sebe neposlušností přivolají hněv

Ellieiny matky. Když na tom ale opravdu záleželo – když ji Ellie potřebovala –, Leo pravidla nikdy neporušila. Od noci, kdy si Ellie uvědomila, že otec bez jediného slova na rozloučenou navždycky odešel, truchlila o samotě v soukromí této ložnice. Leo líhala ve své posteli, přes zeď poslouchala sestřin pláč a cítila, že by se ji měla pokusit utěšit. Nevěděla ale jak. Ellie nechápala, jak může být Leo k otcovu odchodu tak lhostejná, Leo ale upřímně věřila, že za poslední roky pobytu v tomto domě ztratila schopnost cokoliv cítit. Po svém příchodu tu prožila tolik osamělých nocí. To ona tehdy vzlykávala, dokud neusnula, a otec nehnul ani prstem, aby jí pomohl. Právě opovržením vůči jeho osobě způsobilo, že se Leo uzavřela do sebe.

Ellie naneštěstí trpěla pošetilou představou, že jakmile se mu donese, že je jeho žena po smrti, zázračně se zase objeví jako marnotratný otec. A jelikož teď v tomhle domě žila, byla přesvědčená, že bude přesně vědět, kde ji má hledat.

Leo si říkala, že s tím bude nutné něco udělat. Že bude muset zjistit, co se s ním *skutečně* stalo.

V duchu na sestru myslela. Energická, krásná Ellie, říkával o ní Max – a byla to naprostá pravda. Dnes večer ale byly i chvíle, kdy z ní jiskrnost jakoby vyprchala, a Leo doufala, že svým příjezdem něco nepokazila.

„Určitě ti nic není, Ellie?“ zeptala se znova. „Připadáš mi taková duchem nepřítomná.“

Ellie si zachmuřeně poposedla, prohlížela si obsah svojí skleničky s vínem a maličkem z ní lovila jakési neviditelné smítko.

„Mně? Ne, jsem v pohodě. Fakticky. Posledních pár měsíců bylo kvůli té přestavbě a všem změnám dost hektických. A když už teď máme hotovo, tak ten adrenalin zřejmě maličko vyprchal. Asi jsem jenom unavená, ale jinak jsem naprosto v pohodě. Fakticky.“

Takže to bychom měli dvakrát „fakticky“ a dvakrát „v pohodě“. Jinak ale znělo logicky, že je unavená. Dohlížet na úpravy v domě, starat se o pětiletá dvojčata a k tomu ještě pár dní v týdnu chodit do práce, to by opravdu zmohlo každého.

Kupodivu však Ellie sestře ani neudělala obvyklé kázání o tom, že by měla „odhodit zábrany“ a najít si „fajn chlapa“. Leo věděla, že jí minulost způsobila hluboké jizvy a řadu vážných problémů, se svými

omezeními se však už dávno naučila žít. Prostě k ní patřila. Ani Ellie, ani Max jako by se s tím ale nehodlali smířit.

Uchopila svůj laptop a položila si ho na skrčená kolena. Musela ještě před spaním sepsat dnešní příspěvek na blog, z nějakého důvodu ji ale nenapadala vhodná slova. Od chvíle, kdy se Leo stala životní poradkyní, snažila se svoje každodenní zážitky zúročovat při psaní krátkých článků pro potřeby klientů. Inspirací jí byla třeba informace ve zprávách, rozhovor odposlechnutý v samoobsluze nebo prostě jen postřehy o lidském chování. Dnes ale měla v hlavě pusto prázdno – anebo jí v ní spíš hlodaly obavy o Ellie. Nakonec to vzdala a vzala do ruky časopis, který jí sestra předvídavě nechala ležet u postele.

Spánek stále ne a ne přijít, a tak zhasínala až někdy po půlnoci. Ale jen pár vteřin nato ji z nastupující dřímoty vytrhlo zvonění telefonu. Pokoj měla přes chodbu naproti Elliině ložnici, odkud k ní doléhalo tiché ševelení sestřina hlasu, načež v něm zřetelně zaslechla napjatý tón. Připadalo jí, jako by Ellie říkala „ne“, hlas jí náhle přeskočil výš. Jiné slůvko Leo rozeznat nedokázala, Ellie ovšem působila tak ztrápeně, až ji napadlo, jestli by se neměla jít přesvědčit, že je všechno v pořádku. Jen co se smířila s tím, že bude muset vstát z postele, došlo jí, že už Ellie nic neříká. A když pár minut nato zaslechla vrznutí, poznala, že jde o druhý stupeň schodiště odshora. Během přestavby tenhle drobný detail očividně zapomněli napravit. Ellie podle všeho mířila dolů. Vzápětí tichounce, leč neklamně klaply vchodové dveře a chvilku nato začal tlumeně příst motor Elliina zbrusu nového mercedesu s pohonem všech kol.

Co může mít u všech všudy za lubem, že někam takhle pozdě v noci odjíždí?

Leo na chvíli opanoval neklid, dokázala ho však rozptýlit. To k ní promlouval sám dům, svými zlými kouzly zahaloval událost, která se bezpochyby dala naprosto rozumně vysvětlit. Přesto rozsvítila lampičku, vyskočila z postele a pootevřela dveře. V sestřině nepřítomnosti musela dohlédnout na dvojčata a tím spíš jí připadalo podivné, že jí Ellie nic neřekla.

S rezignovaným pomyšlením, že už se dnes v noci nevyspí, dokud se Ellie nevrátí v pořádku domů, se Leo odšourala zpátky do postele, uchopila laptop a dala se do psaní.